

δραν μετὰ ἐργαστηρίων, ἀτινα ἔχουσιν ίδιας συ-
σκευάς ἀξιολόγους διὰ τὴν ἐκπαιδευσιν ίδια. Διὰ
τῶν πέντε προηγόυμενων διειθνῶν συνεδρίων,
ἕξ δὲ τὸ πρῶτον γενόμενον ἐν Παρισίοις τὸ
1889, ἦτο μᾶλλον φυσιολογικόν, συνεζητήθησαν
πλεισταὶ ζητήματα ἄξια λόγου, ἕξ δὲ ἐγένετο
καταφανῆς ἡ πρόσδος τῆς ἐπιστήμης ταύτης. Ἐν
Γενεύῃ τὸ πρῶτον εἰσῆγαγεν τὸ μάθημα τοῦτο ὁ
κ. Flournoy ὁ πρόσδορος τοῦ νῦν ἔκτου Συνεδρίου,
διορισθεὶς τὸ 1891 καθηγητής, κατὰ δὲ τὸ πα-
ρελθόν ἔτος διασάντως καὶ δεύτερος καθηγητής διω-
ρίσθη ὁ κ. Claparéde ὁ καὶ διευδυντής τοῦ ἐργα-
στηρίου. Ὁ πρόσδορος τοῦ συνεδρίου κ. Flournoy
ἀνὴρ ἐμβριθέστατος καὶ ἐγκρατής τῆς νέας ἐπι-
στήμης παρεσκεύασε καὶ διηγήσθη λίαν ἐπιτυ-
χῶς μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλφων τὸ Συνέδριον.
Υπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ κ. Kosier συμ-
βούλου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ κ. Claparéde
γραμματέως, τοῦ εὐγενεστάτου κ. L. Cellerier
ταμίου, πρεσκευάσθη ἔκθεσις δργάνων (δυνα-
μομέτρων, σφυγμοχρονογράφων, σφυγμοκαρδιο-
γράφων, πολυγράφων, χρονομέτρων, χρονογρά-
φων κτλ.) τῶν μᾶλλον ἀξιολόγων οἷκων τῶν Πα-
ρισίων (Tainturier) τῆς Βέρνης (Sebaerei) τοῦ
Βερολίνου (Zimmermanni). Ωσαύτως ἔκθεσις
βιβλίων καὶ περιοδικῶν παιδαγωγικῶν καὶ ψυ-
χολογικῶν διάφορων βιβλιοπωλείων.
Ἐκεῖνο
ὅμως ὅπερ τὰ μάλιστα ἔκπει τὴν προσοχὴν τοῦ
ἐπισκέπτου ἦτο ἡ Σχολικὴ ἔκθεσις τῶν ἀμε-
λῶν καὶ ἀνισορρόπων παιδῶν εἴτε σωματικῶς εἴτε

μημανικῶς, ἐργασία ἡνὶ θά̄ ἐπεθύμουν νὰ̄ ἔβλεπον τελουμένην ὑφ δόλων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητοῖῶν ἥμῶν, παρασκευὴν δόλων τῶν ἀντικειμένων δῑ ὃν αἰσθητῇ καὶ ἀντιληπτῇ γίνεται ἡ διδασκαλία εἰς τοὺς παῖδας. Διὰ τοιαύτης ἐργασίας πανεὶ πλέον δὲ παῖς νὰ̄ βασανίζεται καὶ ἀναπτύσσων τὰς αἰσθήσεις ἀγαπῆ ἢνα ἐργάζηται· κινεῖται οὕτω τὸ διαφέρον καὶ κατ’ ἀκολουθίαν ἡ αὐτενέργεια τοῦ παιδός, εἰδος Φροεβιλιανῆς μεθόδου ἐπευξημένης, τελειοποιημένης. Πρόσδον μεγίστην παρατηρεῖ τις εἰς παιδία ὀκταετῆ, δεκαετῆ εἰς τὴν ἰχνογραφίαν, διότι ὅλοι ληρον ἴστορίαν τὴν περιγράφουσιν ἐν τῷ τετραδίῳ διὰ ἰχνογραφημάτων.^Η Μέθοδος αὕτη σήμερον εὑρίσκεται ἐν τοῖς σχολείοις τῶν πεπολιτισμένων λαῶν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μάλιστα εἰς τὰς κατωτέρας τρεῖς τάξεις ἔξωβθέλισαν πάντα σχεδὸν τὰ μαθήματα· δὲ μικρὸς παῖς ὁδηγεῖται εἰς τὰς ἔξοχὰς ἔνθα φυσικῶς ἀναπτύσσεται, καὶ ἐκεὶ τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ διδασκάλου διδάσκεται μόνον νὰ̄ παρατηρῇ κατ’ ἀρχὰς καὶ εἴτα νὰ̄ ἰχνογραφῇ τὰ ἔξετασθέντα.

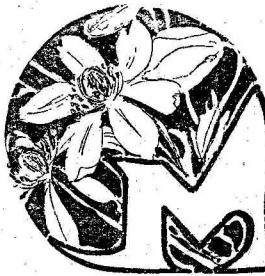
Εἰς τὸ εἶδος τούτο τῆς ἐργασίας μέγας ἔπαι-
νος ὁφείλεται εἰς τὸν καθηγητὴν Βέλγον κ. De-
ceroly, δόσις μετὰ πολλῆς μεθοδικότητος τὸ περὶ¹
κατατάξεως ψυχ. παιδαγωγικῆς τῶν σχολικῶν
ἀνισοροοπιῶν ἀνέπτυξε.

(*"Ἐπειταὶ τὸ τέλος"*).

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

★ ΕΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ★

CAMILLE LEMONNIER

ΥΠΙΑΚΙΣ τὸ ὄνομα τοῦ
Καμίλλου Lemonnier ἐ-
τέθη παραπλεύρως τοῦ
ὄνόματος τοῦ Rubens
καὶ τοῦ Jordaens.

Γονιμότης ἀνέξαντλή-
τος, ἐκχείλισις δημιουρ-
γικῆς δράσεως, μεγαλο-
πρέπεια τῆς δραματικῆς φαντασίας, ίδούν ἐν γενικαῖς
γραμμαῖς αἱ κοινai ίδιοτητες μεταξὺ τῶν ἐξ Ἀμβέρ-
σης διδασκάλων καὶ τοῦ Λεμονίου. Ως οἱ Ζολᾶ, εἰνε
πρὸ παντὸς λυριζός. Οἱ Ἀνθρωποθήραι² (Ha' p'res chairai),
καυτικὸν ποίημα τῶν ἐργάτων τοῦ ἐλασματοποιείου,
συγγενεύει στενάτα πρὸς τὸ «Cervinali». Τὸ «Τέλος
τῶν Ἀστῶν», συνθετικὴ ιστορία καὶ ἀδυσωπήτως ἀνα-
παραστατικὴ τῆς πρὸς διαφθοράν τάσεως μᾶς οἰκο-
γενείας, φαίνεται εἰσερχόμενον εἰς τὴν σειράν τῶν
Κοινωνο-Μαρκαρι. Αἱ «Κρωπῆκαι» προηγήθησαν τῆς
«Διαλύσεως τῶν πάγων» καὶ ἔμεναν διὰ τὴν μαγείαν
τοῦ χρώματος ὑπέροχοι ἐν τῇ γαλλικῇ μυθιστορίᾳ.
Οἱ «Ἄδαμ καὶ Εῦνα», διτον ἀνευρισκόμεν τὸ «Σφάλμα τοῦ
ἀββᾶ Mour t», εἰνε εἰς ὅμνος τοῦ παγκτύσμοι καὶ
τοῦ ἔρωτος. Οἱ «Θάνατος», ἐπική ζωγραφία τῶν αιμο-
χαρῶν ἐνστίκτων, διτίνα ἐργάζονται εἰς τὸ βάθος τῶν
σκοτεινῶν ψυχῶν, εἰνε ἐν δράμα νυκτερινῆς θυέλλης.
Εἰς ἄρρενην, σπονδή παλλομένην ἐκ πρωτογονῶν συναι-

συθημάτων, είνε μία διαρκής φωνή παθητικῆς ἐμπνεύσεως.

Πάντοι καὶ πάντοτε, ἀκόμη καὶ ἐν τῷ σκότει, ἀκόμη καὶ ἐν τῇ φρίξῃ, θριαμβεύει τὸ πάθος τῆς δυνάμεως, τοῦ χοώματος καὶ τῆς κινήσεως.

Ἐν τῇ ἀρχώντῳ ταῦτῃ καὶ ὄγκωδῃ παραγωγῇ δὲν
θὰ ἀπαιτήσητε ἀναμφιβόλως νά θαυμάσω ὅλα τὰ
ἔργα του διαιρέσιτε. Υπάρχουσι τοιαῦται σελίδες του
Λεμονιέ, τοιαῦτα βιβλία ἀκόμη, τὰ ὅποια ἔκουσισως
θὰ ἔμυστισάν.

΄Αλλ’ ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Λεμονιέ, τῷ τόσῳ ἀφθονῷ καὶ ποιητικῷ, τοῦ μυθιστοριογράφου, διηγηματογράφου καὶ τεχνοκρίτου γνωρίζω τόσα σημεῖα ἅξια ἀνεπιτυλάκτου θαυμασμοῦ. “Οταν ἀνακαλεῖ τὸ δροσερὸν μυστήριον τῆς καρδίας τοῦ Δάσους” ὅταν χαράσσου μὲ τὴν λεπτὴν καὶ συγκινούσαν χάριν ἐνὸς ‘Αλφόνσου Daudet, τὴν σεμνήν καὶ γλυκείαν εἰκόνα τῆς Θηρεσίας Monique· ὅταν ἔξελισσῃ πέριξ τοῦ ναοῦ Saint - Walburg, ἐν Figeac, τὰς ψαλυόσας λιτανείας· ὅταν κάμη τὸν ἄνεμον νὰ φυσῷ εἰς τὰς πτέρυγας τῶν μύλων ὅταν, τέλος, ἀνυψώμενος εἰς μίαν ὑψηλήν καὶ εὐρείαν ἀντίληψην τοῦ κόσμου, μᾶς ζωγραφίζῃ, ἐν τῷ Πετί Ήμιτε de Dieu, ἐν τῷ ‘l’Arche, ή ἐν τῷ «Comme va le vaisseau», τῷ χόρτον τῆς χλόης, εἰς τὸ δυοῖον πάλλεται ἡ καθολικὴ ζωή, τὴν ἀκαταμάχητον καταφέρειαν τοῦ πεπρωμένου, τὰ δυστυχῆ ὅντα καὶ ἀνήσυχα καὶ φρικῶντα ἐπὶ τῶν ὅποιων περῷ τὸ μέγα ἐνεργητικὸν τῆς Αθανασίας, μᾶς δίδει τὸ συναίσθημα μαζί τέχνης συνθέτου, ἀλλοτε ἰσχυρᾶς καὶ φωμαλέας καὶ ἀλλοτε δυσνοητού καὶ κεκαλυμμένης.

Εἰς τὸ ὑφος θὰ ἐπεθύμει τις ἐνίστηται ὀλιγωτέραν δα-

Chiara dia.

‘Ο ἀνδριάς τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ Β’.

ψίλειαν, μίαν ἀναζήτησιν διλιγώτερον παράφορον εἰς τὴν καινοτομίαν τῶν λέξεων, μίαν αὐτηροτέραν ἐπίβλεψιν τῆς συντάξεως; καὶ τῇ ματαφορᾶς; ‘Αλλ’ ὁ κ. Κάμιλλος Λεμονιὲ μᾶς ἐνεπιστεύθη εἰς ἓν πρόσφατον τὸν τόμον περὶ τῆς «Βελγικῆς ζωῆς» δόπια βάσανος ἦτο δι’ αὐτὸν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἡ γραφή. Μᾶς εἴπετον διτὶ νεώτερος ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν λέξεων, εἰς γυμνάσιατα εὐνόροφιας, ὅπως ὁ κλειδοκυμβαλιστῆς ἐπὶ τῶν πλήκτρων, διὰ νὰ διαπλάσσῃ δορίστως διὰ νέων χρωματισμῶν τὴν ἀρχικὴν ἰδέαν τοῦ θέματός του. Γουούτερόποτες ἀπέβη ἀριστοτέχνης τοῦ στίχου, η, ὅπως ἔλεγεν ὁ Λέων C. ades!, δαμαστής τῶν φωνήντων. Ἰσως ἐνίστητε ἐλησμόνησεν, ἵδικ εἰς τὰ πρώτα ἔργα του, ὅτι ἡ τεχνὴ τῶν μεγάλων συγγραφέων δὲν συνίσταται εἰς τὴν σπατάλην καὶ διτὶ συγγάκις ἐπίσης δημηουργεῖται διὰ τῆς περικοπῆς καὶ τῆς οἰκονομίας.

‘Αδιάφορον ἐν τούτοις, εἶνε διδάσκαλος; ή, ως λέγομεν οἰκειότερον ἐν Παρισιοῖς, μαίτο. Ἐκείνῳ ὅπερ προτιμῶ ἐν αὐτῷ ἄλλως τε, ὅπως εἰς ὅλους τοὺς Βέλγους συγγραφεῖς, καὶ ὅπερ εἰς τοὺς ὄφθαλμούς μου διαπιστώνει πληρότερον τὴν ισχυράν τον προσωπικότητα, εἴνε ὅτι δημιουργεῖ τῇ βοηθείᾳ στοιχείων, τά διποια δανείζεται ἐκ τῶν ἔθνικῶν τον κεφαλαίων. Ὁ γῆσις χαρακτήρο του ἐκδηλοῦνται σαφέστατα ὅταν καθήμενος εἰς τὴν Ηὐρε, μέσῳ τῶν κυνῶν, γαλῶν καὶ ὀρνιθῶν του περιγράφει ἐν τῷ θυμαμασίῳ βιβλίῳ τον περὶ Βελγίουν, τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν Βελγικῶν πόλεων, τὴν καλλονίην τῶν ἔξοχῶν, ἢ ὅταν μᾶς δεικνύει τὸν Ursus, τὸ ἀληθῆ τέκον μᾶς φυλῆς ὑπομονητικῆς καὶ ἐπιμόνου, αἰσθανόμενον τὴν ψυχὴν τῶν Φλανδρῶν ἀνερχομένην ἐν αὐτῷ ἐκ τοῦ γηραιοῦ ιεροῦ κόρτουν. Οἱ μικροὶ μύλοι ἐγύριζον, τὰ πλοιά ἐπλεόν πρὸς τὴν θάλασσαν, ὃ στοιχούσθοι, οἱ παλαιοὶ κώδωνες ἐπαιξον ἐντὸς τῆς σκοτιᾶς. Ἀναμφιβόλως ἦτο ἡ μῆτηρ Φλανδρία, ἡ οποία μὲ μίαν νεότητα πάντοτε θαλεόν, ἐμελέφει τὰ ἄσματά της.

Μετάφρασις Νιόδης

RAYMOND POINCARÉ

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΟΥ Β’.

ΤΕΡΑΣΤΙΟΝ μνημείον πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ εἰς τὸν Βίκτωρα Ἐμμανουὴλ τὸν Β’. ἐν Ρώμῃ.

Τὸ μνημείον, ὁρευχάλκινον, ἀποτελεῖται ἐκ δύο μεγάλων μερῶν: τοῦ ἀγάλματος καὶ τοῦ βάθρου, ὅπερ ὁ σχηματίζει μεγαλοπρεπὴν ἀρχιτεκτονικήν, τὸ ὅπεριν δοχμητέπτων κ. Νασσοῦ ὡνόμιασεν «Βούρμὸν τῆς Πατρίδος». Τὸ μνημείον ἀνεγείρεται εἰς τὸ βάθος τῆς Πλατείας τῆς Βενετίας. Τὸ μικρὸν Ἄνακτορον τῆς Βενετίας τὸ δοπίον ἀνήκει εἰς τὴν Αὔστριαν καὶ ἡγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἰταλίκης Κυβερνήσεως θὰ καταδαφισθῇ. Ή πρόσσοντος θὰ μείνῃ ἐλευθέρα μέχρι τῆς πλατείας τῆς Λαοῦ, κειμένης δύο χιλιόμετρα ἀπέναντι τοῦ μνημείου.

Τὸ ἄγαλμα παριστὰ ἔφιπτον τὸν βασιλέα: ἔχει ὑψος 12 μέτρων. Ήτο ἀδύνατον νὰ ληφθῇ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ καλλιτέχνου ποτοφοργαφία τοῦ συνόλου, ἔνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ μεγέθους.

Τὸ μῆκος τοῦ ἵππου ἀπὸ τοῦ στήθους μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς οὐρᾶς είνε 8 μέτρων. Τὸ βάρος τοῦ ἀγάλματος είνε 50 τόννων καὶ ἐχειμάσθη ὑλικὸν 170 τηλεβόλων τοῦ τύπου τοῦ 1895 διε τὴν τῆξιν.

Τὸ μέγα τοῦτο καλλιτεχνικὸν μνημείον είνε ἔργον τοῦ Ἰταλοῦ γλύπτου Chiariadìa, τὸ ὅποιον ἐπλασε πρὸ τεσσάρων ἑτῶν. Ή τῆξις ἐγένετο πρὸ διετίας εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ κ. Bastianelli, ὅστις ἐσχε περιέργον, διφ καὶ εὐφυα ἐμπνευστιν. Μετὰ τὴν ἔσχάτως γενομένην ἐπίσκεψιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ ἐργαστήριον, προσέφερε εἰς τοὺς μηχανικοὺς καὶ καλλιτέχνας οἵτινες συνεργάσθησαν τιμητικὸν γεῦμα. Καὶ τοὺς ἐκάλεσε πέριξ μᾶς κοινῆς τοπεῖς ἐντὸς τῆς κοιλίας τοῦ ἵππου, ὃθεν ἔλαβε καὶ φωτογραφίας τοῦ ἔργου. Οἱ κελλημένοι ἀνήρχοντο εἰς 26 ἄπορα.

Ἐτ τῇ εἰκόνῃ ἡν δημοσιεύμεν εἰς φωτογραφίας σταλεῖσθαι ἡμῖν ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου φαίνεται τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀγάλματος, εἰς τὸ ὅμον τοῦ ὅποιον ἴσταται ὁ γλύπτης τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου κ. Chiariadìa.